

[Birgitte Husmark]

smule spørge ministeren for nordisk samarbejde, hvordan vi skal arbejde videre med hensyn til prioriteringen af opgaver. Det er rigtigt, at de nordiske statsministre har lagt et prioriteringsforslag frem, men problemet med dette prioriteringsforslag er jo, at det kun siger, hvad man vil prioritere. Man siger til gengæld ikke noget som helst om, hvad man ikke vil prioritere. Det forslag, som er lagt frem fra statsministrenes embedsfolks side, går ud på, at man vil tilføre kulturbudgettet 25 pct. i 1994 stigende til, at kulturbudgettet skal udgøre 50 pct. af Nordisk Råds budget. Man vil satse på, at miljø samarbejdet og herunder ikke mindst Østersø- og Baltikumsamarbejdet skal holdes på mindst det nuværende niveau – og det er jeg dybt enig i. Men når man vil det, hvad så? Medmindre Nordisk Råds budget skal stige, hvad skal så nedprioriteres? Det synes jeg må med for at kvalificere debatten.

Ministeren for nordisk samarbejde og Østersøspørgsmål (Kofod-Svendsen):

Jeg er meget enig i, at vil man opprioritere noget, må man spare andre steder. Det fremgik også af mit indlæg, at det er jeg fuldt bevidst om, og det synes jeg da bestemt også vi skal komme med bud på alle sammen.

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil først takke ministeren for den redegørelse, der er givet. Jeg synes, den er udtryk for åbenhed og villighed til først og fremmest at lytte til, hvad parlamentarikerne mener.

I øvrigt mener jeg, at Nordisk Råds forestående session i høj grad vil komme til at beskæftige sig med arbejdsløshedsproblemet, og hvorledes man kan bekæmpe arbejdsløsheden. Det er nemlig endelig gået op for os politikere i alle lande, at der skal være stærke nationale samfundsindsatser, for at man igen kan få en bedre beskæftigelse, men at der også over grænserne skal samarbejdes om en fælles politik, som kan øge den økonomiske aktivitet i vores samfund og også skaffe flere arbejdspladser.

Jeg håber, at Nordisk Råd kan bidrage til en fælles nordisk politik, som også kan inspirere og påvirke den debat, der i øjeblikket foregår i Det Europæiske Fællesskab. Vi kan ikke som moderne og også ganske velstående samfund være bekendt, at vi har en arbejdsløshed, som

omfatter mere end 300.000 ledige i Danmark og i mange andre lande en arbejdsløshed af næsten samme størrelse. De nordiske Socialdemokrater vil på Nordisk Råds session i Oslo fremlægge vores planer om, hvad der kan og bør gøres for at gennemføre bl.a. en nordisk og europæisk beskæftigelsespolitik.

På Nordisk Råds session vil vi sikkert også med glæde kunne konstatere, at der nu endelig er mulighed for at føre en egentlig udenrigspolitisk debat, og vi vil igen kunne konstatere, at der er sket et definitivt brud med den gamle holdning om, at man ikke skulle drøfte udenrigspolitik og sikkerhedspolitik blandt de nordiske parlamentarikere. Det kan vi nu, og det er jeg også sikker på at parlamentarikerne vil benytte sig af.

Vi er dog stadig væk utilfredse med, at der ikke kunne blive nedsat et særligt udenrigspolitisk udvalg i Nordisk Råd, ligesom man har udvalgt på andre områder: økonomi, jura, kultur. Men her har altså parlamentarikerne heldigvis selv besluttet, at Nordisk Råds Præsidium vil tage sig af de udenrigspolitiske sager, som måtte komme op på sessioner i fremtiden.

I længere tid har parlamentarikerne presset på for, at regeringerne i vore lande kunne være mere aktive i det nordiske. Det er derfor glædeligt, at de 5 nordiske statsministre har udarbejdet en rapport om det fremtidige nordiske samarbejde. Denne rapport er i hovedsagen positiv og har været genstand for mange handlinger, som nu synes at resultere i en lang række ændringer i de såkaldte Helsingforsaftaler, der også, synes jeg, kan betegnes som Nordisk Råds grundlov.

Statsministerrapporten understreger, at der stadig væk er brug for det interne nordiske samarbejde. Ja, man fremhæver så mange emner – og det er jo interessant – som viser, at der fortsat skal gøres en indsats på det, vi kunne kalde de traditionelle områder. Den nydannelser, der er i rapporten, går ud på, at der skal en stærkere styring til. Der skal ske en opvurdering – det er i hvert fald min tolkning af det – af det nordiske samarbejdes betydning, og statsministrene skal tage et direkte ansvar for, at dette sker. Det sidste er meget vigtigt.

Jeg vil sige, at det fremtidige nordiske samarbejde næsten skal sidestilles med det europæiske, således at Norden og EF på en række områder bliver to sider af samme sag.